

ONDERWEG

Op de ontbijttafel trilde mijn telefoon, het scherm lichtte op en er verscheen een bericht. 9.25 UUR BIJ HET STATION. TOT ZO! MARTIN. Snel greep ik het toestel vast en drukte het bericht weg voordat mijn moeder het kon zien. Mijn hart begon wild te bonken in mijn borst. Had ze het gelezen? Voorzichtig peilde ik haar blik.

‘Hoe laat moet je op school zijn, Kevin?’ vroeg ze.

‘Kwart voor negen,’ zei ik.

Ze glimlachte. ‘Wat voor les heb je het eerste uur?’

‘Engels.’ Ik hield mijn adem in.

‘Dan mag je wel opschieten, anders kom je nog te laat.’

Mijn ogen schoten naar de klok aan de muur en ik proppte haastig mijn gesmeerde boterhammen in mijn lunchtrommel. Waarom bleef ze zo naar me kijken? Mijn vingers bewogen traag onder haar oplettende blik, mijn adem zat hoog in mijn keel. Als ze dat maar niet merkte.

Toen ik naar de gang liep om mijn jas te halen voelden mijn benen wiebelig. ‘Ik ga vanmiddag na mijn werk even langs de supermarkt,’ zei mijn moeder vanuit de keuken. ‘Moet ik nog iets speciaals voor je meenemen?’

Ik kwam teruglopen en haalde mijn schouders op. ‘Nee, dank je,’ zei ik.

Nu keek ze verbaasd. Fout antwoord, dacht ik. Een nerveuze kriebel teisterde mijn keel. Normaal gesproken noemde ik altijd wel iets om mee te nemen uit de winkel, maar mijn hoofd stond er nu niet naar. Langzaam verscheen er een rimpel op haar voorhoofd. Bedenk iets nu, dacht ik. ‘Deo,’ zei ik. ‘Mijn deo is op.’

‘Oké.’ Ze richtte haar aandacht op haar telefoon en typete het in haar boodschappenlijstje. Perfect moment om te vertrekken. Ik griste mijn rugzak van de stoel en haastte me naar de achterdeur. ‘Tot vanmiddag,’ riep ik. Net iets te luid.

Ik stond nog met de snelbinders van mijn bagagedrager te stuntelen toen ze naar buiten kwam lopen. Ik durfde nauwelijks op te kijken, bang dat ze toch nog iets zou vragen over dat bericht.

‘Veel plezier op school,’ riep ze. Behoedzaam keek ik haar na. Ik zag haar naar de auto lopen en even later hoorde ik haar de motor starten.

Terwijl ik door de straat fietste, zag ik haar in haar achteruitkijkspiegel naar me kijken. Als ik aan het eind van de straat linksaf zou gaan, zou ze dat zien. Daarom sloeg ik rechts af, in de richting van mijn school, ik reed dezelfde route als mijn moeder. Een heel eind fietste ik verder, tot ik de auto niet meer zag en ik er zeker van was dat mijn moeder mij niet meer kon zien. Daarna remde ik, keerde om en begon de andere kant op te rijden, richting het Centraal Station.

BJORN IS TERUG

EEN GEHEIME AFSpraak

Vanaf ons tafeltje bij het raam zag ik Bjorn het stationscafé binnenlopen. Hij droeg een donkerblauw petje met NY erop.

Ik stootte Martin aan. ‘Hij is er,’ zei ik zacht.

Bij de ingang stond Bjorn even stil en hij liet zijn blik langs het plafond gaan, alsof hij het vertrek scande op de aanwezigheid van camera’s. Daarna focuste hij met onfeilbare precisie op mij en op zijn vader Martin, die naast me zat. Een glimlach trok over zijn gezicht.

Zonlicht scheen door de hoge ramen naar binnen en er klonk geroezemoes van mensen om ons heen. Bjorn liep op ons af. Hij was een onopvallende jongen. Zijn haar was kort geknipt en hij droeg een legergroen bomberjack met een spijkerbroek. Hij leek kleiner dan vorig jaar, toen ik hem voor het laatst zag.

Martin Brunnen kwam overeind van zijn plek aan de tafel. ‘Bjorn,’ zei hij. Hij pakte zijn zoon bij de schouders en omhelsde hem. Bjorn en ik wisselden meteen een blik van verstandhouding, zo’n vertrouwde blik, die alleen goede vrienden met elkaar delen. We hebben altijd al een sterke band gehad, daar hebben Bjorns zware verkeersongeluk en de jaren waarin hij moest herstellen gelukkig geen verandering in gebracht. Hij gaf me een boks. ‘Goed je te zien, Kevin.’ Zijn stem klonk hoog.

Hij ging zitten en deed de rits van zijn jas los. Aan zijn bewegingen kon je niet meer zien dat hij een cyborg was; half mens, half robot. Vlak na zijn operatie was zijn motoriek nog houtेरig geweest, maar hij bewoog nu net zo soepel als elk normaal mens. Bjorn keek over zijn schouder naar de ingang van het café.

‘Gaat alles goed?’ vroeg ik.

‘Er reed vijf straten lang een donkerblauwe Volvo achter de taxi vanaf Schiphol,’ zei hij. Hij klonk ernstig.

‘Werd je gevolgd?’ vroeg ik.

‘Dat weet ik niet zeker, Kevin. Ik heb de chauffeur bij het stoplicht laten stoppen en ben uitgestapt. Mijn navigatiesysteem gaf aan dat in een zijstraat een tramhalte lag. Via een smal steegje tussen de huizen ben ik daarnaartoe gepend.’

‘Je bent met de tram hier gekomen?’

Hij knikte.

Martin liet zijn ogen door het café gaan. ‘Denk je dat het ICDP nog steeds achter je aan zit?’ vroeg hij.

‘Ik neem het risico liever niet, Martin. Ik val niet graag in verkeerde handen.’ Weer keek Bjorn over zijn schouder, alsof hij ieder moment iemand verwachtte.

De ober kwam de drankjes opnemen. Toen hij weer weg was, zei Bjorn: ‘Je hebt aan niemand verteld dat ik in Nederland ben, toch, Kevin?’

‘Nee,’ zei ik, ‘alleen Martin en ik weten het. Hoelang blijf je?’

‘Niet lang,’ antwoordde Bjorn. ‘Ik heb vanmiddag een afspraak met een dokter in het ziekenhuis, om mijn groeiprobleem te bespreken. Daarna vlieg ik meteen terug.’

‘Je groeiprobleem?’ vroeg Martin.

De ober kwam terug naar ons tafeltje en zette onze bestelling neer. Toen hij wegliep, zei Bjorn: ‘Ik denk dat ik niet meer groei, Martin. Mijn lichaam, bedoel ik. Ik blijf klein. Na het ongeluk beloofde dokter Takanishi toch dat ik zou doorgroeien? Heeft hij jullie daar nog extra informatie over gegeven? Wat heeft hij precies gezegd, tijdens mijn herstelperiode in Japan?’

Dus daarom wilde hij dat zijn vader bij deze afspraak was, schoot het door mijn hoofd. Martin was erbij geweest, toen Bjorns lichaam compleet vernieuwd werd in een Japanse kliniek en er een geavanceerd computersysteem in zijn hoofd geplaatst werd.

‘Takanishi noemde je een goed gelukt experiment, de verwachting was dat je zou blijven groeien. Dat heeft de dokter ons gezegd. Hij zei dat de computer in jouw hoofd van de nieuwste generatie was, een computer met een lerend vermogen.’

‘Maar hoe zit het met de rest van mijn lichaam, Martin?’ vroeg Bjorn.

‘Je lichaam functioneert weer zoals het hoort, de cellen zijn actief, het hart pompt, de longen werken. En de chips die jouw spieren aansturen zijn van organisch materiaal, gekweekt op je eigen zenuwweefsel, dus dat kan gewoon meegroeien. Je protheses kunnen allemaal vervangen worden door een groter model als dat nodig is. Het enige wat misschien...’

‘Wat?’ vroegen Bjorn en ik tegelijkertijd.

‘Op verschillende plekken in je lichaam heb je 3D-geprinte botten. Wanneer je groeit, blijft dat materiaal klein. Maar Takanishi heeft ons verzekerd dat dat geen problemen zou opleveren. Het gaat dan bijvoorbeeld om een stuk schedel, maar je hoofd groeit relatief weinig naarmate je ouder wordt, dus...’

‘Maar ik word niet ouder,’ zei Bjorn.

Martin knipperde met zijn ogen. ‘Waarom denk je dat je niet ouder wordt? Je hebt menselijke cellen. Die verouderen. Dat kan niet anders.’

‘Dat denk ik omdat alles is gestopt bij mij.’ Bjorns blik

gleed naar mij. 'Ik hoef alleen maar naar Kevin te kijken om te zien dat hij zich ontwikkelt en ik niet meer. Zijn lichaam is langer geworden, hij is intussen een kop groter dan ik en zijn strottenhoofd is gegroeid. Daardoor heeft hij een dikke adamsappel gekregen en een lage stem. Bovendien verspreidt zijn lichaam feromonen en ik observeer water, elektrolyten, glucose, bicarbonaat en ammoniak.'

Martin keek verbaasd van Bjorn naar mij. 'Wat?' vroeg hij. 'Dat betekent dat Kevin bovenmatig veel transpireert.'

Ik slikte. Rook hij mijn zweet?

'Dat is normaal voor een jongen in de puberteit, maar bij mij blijven die speciale kenmerken uit, Martin.'

'Misschien groei je wat later dan Kevin,' zei Martin. 'Niet iedereen is hetzelfde, toch? En zelfs als je niet meer zou groeien? Wat is daar zo erg aan?'

'Groeien betekent niet alleen dat mijn lichaam groter wordt, het betekent ook dat ik iemand kan worden, iemand die door anderen serieus genomen wordt. Een mens. Als ik doorgroei, kan ik alles worden wat ik wil. Dan ligt de wereld voor me open. Dan word ik meer dan wie ik nu ben. Ik zou eigenlijk terug moeten naar het Cybolab in Kyoto. Naar professor Takanishi.'

'Dat kan niet,' zei ik.

Martin keek bezorgd. 'Dokter Takanishi maakt deel uit van het International Cyborg Defense Programme. Zij willen een strijder van je maken voor het Amerikaanse leger.'

'Ja, het ICDP zit achter me aan.' Bjorn knikte. 'Ik kan nooit meer terug naar dokter Takanishi. Als ik in zijn handen val, zal ik mijn menselijke gevoel kwijtraken. Die dokter zal me veranderen in een harteloze robot, een nietsontziende moordmachine. Daarom heb ik contact met een andere dokter gezocht, in Amsterdam.'

‘Waarom denk je dat die andere dokter je kan helpen?’ vroeg Martin.

‘Ze is wereldberoemd door haar onderzoek naar veroudering. Bovendien heeft ze vroeger samen met Takanishi gestudeerd aan Harvard, ze waren jaargenoten. Als mijn systeem te strikt is afgesteld, heb ik iemand nodig met evenveel verstand van zaken als die Japanse dokter.’

‘Maar je zult haar moeten vertellen over alle techniek in je lichaam, anders kan ze je niet helpen,’ zei ik.

‘Dat heb ik al gedaan. Ik heb met haar gechat, Kevin. Via een veilige verbinding, net zoals ik met jou altijd doe. Ze heeft de wetenschappelijke artikelen gelezen die de professor over mij heeft geschreven. Ze vindt me interessant en ze heeft me uitgenodigd om naar Nederland te komen.’

‘Ze weet dus wie je bent,’ zei Martin.

‘Ze weet dat ik een medisch wonder ben,’ zei Bjorn.

‘Maar wat als ze met Takanishi belt?’

‘Ze heeft medisch beroepsgeheim, Kevin. Ze mag niet over ons contact praten. Bovendien heb ik haar computer gehackt. Ik kan al haar internetactiviteiten zien en als ze iets over mij schrijft, kan ik dat ieder moment verwijderen uit haar systemen.’

‘Ik vind het gevaarlijk,’ zei Martin.

‘Ik wil er niet mijn hele leven uitzien als een brugklasjongen, papa. Kind-zijn is niet een leven lang vol te houden. Ik wil iemand worden, net zoals jij.’

‘Laat me dan met je meegaan.’

‘Nee,’ zei Bjorn. ‘Ik wilde alleen maar weten wat Takanishi jou verteld heeft. Het is beter dat we niet met elkaar gezien worden. Elkaar ontmoeten in dit stationscafé is prima. Mensen op doorreis lopen hier voortdurend in en uit. Dat

valt niet op. Maar op straat en in een ziekenhuis is het steeds moeilijker om anoniem te blijven. Er is overal cameratoezicht. Als ik met jou optrek, word ik sneller ontdekt. Het is beter dat ik alleen ga.'

Ik zag dat Martin tranen in zijn ogen kreeg. Misschien kwam het doordat Bjorn hem had aangesproken met 'papa'. Of omdat hij aan vroeger dacht, toen Bjorn nog een normaal kind was, dat gezond was en groeide. Of omdat hij Bjorn voor de zoveelste keer moest laten gaan.

Martin legde zijn hand op die van Bjorn. 'Je hebt gelijk, jongen. Iedereen wil groeien. Dat is je goed recht. Maar bel me één ding; bel me als je in de problemen raakt. Bel me altijd als je me nodig hebt. Ik zal er voor je zijn.'

'Ik ook,' zei ik.

'We houden contact,' zei Bjorn. 'Ik ben blij dat ik jullie even kan zien, nu ik in Nederland ben. Hoe gaat het met Tine?'

Martin schraapte zijn keel. Hij keek me aan voor hulp. Ik wist dat Bjorns ouders nauwelijks contact met elkaar hadden sinds ze waren gescheiden.

'Ze is verhuisd,' zei Martin.

'En ze doet vrijwilligerswerk in de zorg,' vulde ik aan. 'Dat vindt ze fijn werk. Maar ik denk dat ze jou nog elke dag mist.'

Bjorn keek naar de uitgang.

'Wat is er toch?' vroeg ik.

'Mijn trein vertrekt over twee minuut vijftien van spoor vijf,' zei hij. 'Die moet ik gaan halen.'

Je bent er net, wilde ik zeggen, moet je nu alweer weg? Maar voordat ik mijn mond kon opendoen, stond hij op, trok de klep van zijn pet een stukje naar beneden en draaide zich om. Even plotseling als hij was gekomen, vertrok hij weer. Ik volgde hem naar de uitgang.

‘We chatten snel weer,’ zei hij.

‘Vanavond? Acht uur?’

Hij knikte. ‘Ik stuur je vanmiddag een link.’

Buiten keek hij nog kort om, stak zijn hand op en begon te rennen. Even later zag ik hem in de verte over het perron lopen. Een man keek op toen hij voorbijkwam. Een oosters type. Mijn hart sloeg een slag over. Een moment dacht ik dokter Takanishi te zien.

Ingespannen tuurde ik naar de man die achter Bjorn aan de trein instapte. Het was vast een student. Hij oogde in elk geval stukken jonger dan de Japanse professor met het sikje en de ronde bril. De trein begon te rijden. Ik haalde diep adem. Ik moest rustig blijven. Het waren waarschijnlijk mijn eigen zenuwen die het beeld van Takanishi hadden opgeroepen.

TELOMEREN

Een maand of elf geleden zat Bjorn ineens in mijn computer. Ik maakte mijn huiswerk en plotseling popte er een scherm op met de naam 'Bjorn Brunnen' erin en een link. Opgewonden klikte ik op de link en het volgende moment verscheen zijn gezicht op mijn scherm.

'Hé, Kevin, hoe gaat het?' vroeg hij, alsof het de normaalste zaak van de wereld was dat hij na maanden afwezigheid in mijn digitale wereld opdook. Ik was volkomen verrast.

Bjorn vluchtte vorig jaar voor de organisatie die hem gefabriceerd had; het ICDP. Sindsdien leefde hij op een geheime plek, om uit handen te blijven van de mensen die hem als een robotsoldaat wilden inzetten. Waar hij precies woonde, wist ik niet.

'Waar ben je?' riep ik. 'Waar bel je vandaan? Hoe gaat het met je?'

Hij lachte. 'Het gaat goed en ik ben op een veilige plek,' zei hij.

We hebben die middag wel een uur zitten praten en Bjorn legde me uit hoe we in het vervolg op een veilige manier konden chatten. Ons contact was geheim. Zelfs mijn ouders wisten er niets van.

Later kwam ik erachter dat mijn klasgenoten Anne en Joris ook af en toe met Bjorn chatten, blijkbaar had hij behoefte aan vrienden. En ook zijn vader Martin kreeg regelmatig berichten van Bjorn over hoe het met hem ging. Het was voor Bjorn 'een eitje' om in te breken in onze computers, want hij maakte inmiddels deel uit van een internationale gemeenschap van hackers, die wereldwijd actief was

met het bestrijden van cybercriminaliteit. Dat hacken paste perfect bij Bjorn, omdat hij met zijn supergeavanceerde computerbrein ieder systeem doorzag.

De enige die geen contact had met Bjorn was zijn moeder Tine. Zij wist niet beter of Bjorn was nog steeds spoorloos. Soms ging ik bij Tine op bezoek. Net als vroeger deed ik dan mijn schoenen uit bij de achterdeur, we zaten samen aan de keukentafel en we dronken thee. In ons gesprek vielen altijd lange stiltes, waar ik me geen raad mee wist. Ik staarde naar de biscuitjes die in keurige rijtjes op een schaalte lagen en voelde me doodongemakkelijk.

Een paar keer lag het op het puntje van mijn tong haar te vertellen dat ze zich geen zorgen hoefde te maken om Bjorn, maar steeds slikte ik die boodschap in, omdat ze dan juist iets vertelde over dat ze gebeld had met iemand van het ICDP. Over hoe ze met hen samenwerkte om Bjorn terug te vinden. En dan slikte ik mijn woorden in, want Bjorn wilde absoluut niet gevonden worden door zijn makers.

Die middag was de buitenlucht grijs. Binnen maakten we een oefentoets voor ons komende wiskundeproefwerk. Het was stil in het lokaal. Naast me zat Joris te sabbelen op zijn pen. Lang geleden, op de basisschool, sabbelde ik ook op de achterkant van pennen en toen ging zo'n pen een keer kapot. Mijn gezicht zat vol blauwe inkt. Smerig was dat! De inkt was hardnekkig lang op mijn kin blijven zitten en Bjorn had me nog dagenlang uitgelachen. Was dat in groep zes? Of groep zeven?

Ik keek rond in het lokaal. Wat was mijn schoolleven saai geworden zonder Bjorn!

'Als je klaar bent, mag je je blad op mijn bureau leggen

en naar buiten gaan,' zei mevrouw De Bie, die mijn blik opving.

Anne stond meteen naast haar tafel. Ze liep naar voren, legde haar blad op het bureau van de docent en verliet het lokaal. Haar blonde krullen bewogen mee met haar verende tred. Ik keek naar mijn eigen opgaven. Het was weer eens hopeloos gesteld met mijn concentratie, vier van de vijf opdrachten waren half af, en het had geen zin om te blijven zitten voor de vijfde, besloot ik. Ik stond op, beloofde mezelf thuis nog eens te oefenen voor de echte toets, slenterde naar voren om mijn blad in te leveren en volgde Anne naar de aula.

'Hoe vond jij het gaan?' vroeg ze. Ze legde haar tas op de tafel en zette een flesje water aan haar mond. Ik haalde mijn schouders op. 'Ik kon me niet concentreren,' zei ik.

Er kwam een bericht binnen op mijn telefoon. 'Laat uw auto deskundig en voordelig onderhouden door Vakgarage Ede' stond er. Met de link van de website van de garage en een wachtwoord. Mooi, de link van Bjorn voor vanavond, dacht ik tevreden. Ik stopte mijn telefoon in het voorvak van mijn rugzak.

'Hoezo kon je je niet concentreren?' vroeg Anne.

Ik trok mijn broodtrommel tevoorschijn.

'Is het een meisje?' vroeg ze.

'Huh, nee. Ik zat aan mister X te denken.'

We hebben Bjorn tot mister X gedoopt. En als iemand die naam opvangt en vraagt wie mister X is, dan vertel ik dat het onze kat is. Dat is ook echt waar. Na Bjorns verdwijning heeft mama een kat uit het asiel gehaald en ik heb hem mister X genoemd. Het is een superlief beest.

'Hij wil misschien naar Nederland komen,' zei Anne.

Ik zette mijn tanden in mijn boterham. Hoezo had Bjorn dat ook met haar gedeeld? Tegen mij had hij gezegd dat ik de enige was die van zijn komst wist. Ik moest in het diepste geheim contact opnemen met Martin om ook te komen en nu bleek dat Bjorn er doodleuk met Anne over had zitten chatten.

‘Heeft hij dat ook aan jou verteld?’ viste Anne.

‘Ja,’ zei ik nonchalant, alsof het niks bijzonders was.

‘Denk je dat het veilig is voor hem om hier naartoe te reizen?’

‘Hij reist weleens vaker toch? Met zijn E.H.-paspoort. Dat gaat zelfs in Amerika goed.’

Zijn E.H.-paspoort is het paspoort met daarop zijn nieuwe identiteit. We weten niet hoe Bjorn nu heet, we weten alleen dat zijn initialen E.H. zijn. Dat heeft Daphne ons verteld, de oudere zus van Anne. Zij heeft het weer van Moonlight gehoord.

Moonlight is een collega van Bjorn, een hacker uit Amerika. Daphne kent hem van een hackerscongres. Toen Bjorn vorig jaar ontsnapte aan het ICDP, heeft Moonlight ons geholpen Bjorn in veiligheid te brengen.

‘Bjorn had een heel verhaal over telomeren,’ zei Anne.

‘Wat?’

‘Telomeren, dat zijn de uiteindes van het DNA in je cellen. Als je cellen zich vernieuwen worden de telomeren bij elke nieuwe cel korter, of zoiets. Het ging over hoe cellen oud worden. Ik snapte er niet veel van, dus ik kan het ook niet goed navertellen. In elk geval dacht hij dat er bij hem iets met die telomeren niet goed werkte, waardoor hij niet meer groeit. Hij wilde eigenlijk terug naar dokter Takaniishi, maar dat heb ik hem meteen uit zijn hoofd gepraat.’